

Отъ площадъта войскитѣ потеглиха по единственната отъ къмъ сѣверъ тѣсна, крива, улица. Отъ множество народъ мѣчно се вървеше.

Постройкитѣ сж смѣсь отъ источна и западна архитектура; освѣнъ това, тукъ наредъ съ голѣмитѣ дву-етажни имаше малки и ниски къщи. Къщията отъ лѣвата страна на улицата буквално висятъ надъ пропастьта — стрѣмния спускъ къмъ Янтра, а онѣзи отъ дѣсната — прилѣпени къмъ скалата. Както еднитѣ, тѣй сжщо и другитѣ (къщи) бѣха окичени съ Български и Русски народни флагове, а балконитѣ и прозорцитѣ — съ разни красиви килими, черги, пишкири и други изящни рѣчни издѣлия. Прозорцитѣ и балконитѣ бѣха прѣтрупани съ народъ. Виковетѣ „ура“ „да живѣй Негово Императорско Величество Александръ II, нашия освободителъ“ заглушаваха всичко. Опълченцитѣ и войницитѣ отъ стрѣлковия баталионъ буквално бѣха засипани съ зеленина и вѣнци отъ живи искусствени цвѣтя, привързани съ широки ленти. На тѣзи ленти имаше разни надписи, но на всички обязательно: „да живѣй Царя Освободителя.

Женитѣ и дѣвойкитѣ се спущаха къмъ офицеритѣ и войницитѣ, поздравяваха ги съ „добрѣ дошли“ и имъ цалуваха рѣцѣтъ. Тѣ поднасяха и сами окачаха, както на офицеритѣ, тѣй сжщо и на войницитѣ, голѣми и хубави вѣнци, раздаваха имъ кърпи, пипкири съ вензеля на царя обшитъ съ злато, чорапи, ризи и пр.

Отъ голѣмото множество народъ, ний едвамъ вървахме, и най-сетнѣ, пристигнахме до конака. Тукъ прѣдстоеше да се отслужи молебень. Прѣди да се започне молебена, знамето на 3-тя дружина бѣ забито срѣдъ двора на конака при аналоя Слѣдъ молебена Генералъ Гурко поздрави опълченцитѣ съ стѣпванието имъ въ старата Българска столица.

— Азъ се надѣвамъ, че вий ще упазите Търново, който се прѣвзе отъ войскитѣ на Руския Царъ, свърши Генералъ Гурко рѣчъта си.

Дружинния командиръ ме извика при Генерала, и азъ, по заповѣдъ на този послѣдния, прѣдадохъ